

מה שהעם רוצה

חשיפה ראשונה של משאלת עם - המיזם שעשוי להכריע את הקרב בין השמרנות, אהבת היהדות והמסורת לבין הפרוגרסיביות, שאיבדה את הזהות היהודית

נדב גדליה

הקרב בין השמרנים לליברלים טרם הוכרע, ומתחת לפני השטח רוחשת תנועה חדשה ואופטימית שטוענת שהטוב היהודי ינצח את הפרוגרסיביות. הכירו את 'משאלת עם', מיזם שאפתני מאוד שהחליט לעשות סדר, להחזיר את ההגדרה 'מדינה יהודית' למדינה שלנו ולאגד בין שלל האישים והגופים הפועלים בתחום, מארגונים חרדיים ועד פורום קפה שפירא בואכה ד"ר גדי טאוב, 'הצל' ומני אסייג.

איחוד חזק שווה כוח יוכל לדעת היוזמים ליצור שינוי של ממש בחברה הישראלית, להוביל את סדר היום הציבורי ולנצח את הגופים המתוקצבים המרימים על נס את הדגלים שרוב החברה הישראלית סולדת מהם. המטרה: להחזיר את המדינה לציונה המקורי, היהודי, להיות אור לגויים בלי משוא פנים וללא התנצלויות על היותנו עם סגולה.

את משאלת עם מובילים איש החינוך אלישב ואך (31) ממצפה רמון ואיש הפרסום והשיווק רובי ברזני (43), המתגורר בלב תל אביב. שניהם עזבו את חייהם האישיים ועבודתם והתמסרו ארבעה חודשים תמימים

רובי ברזני: "התורה היא המתנה הגדולה ביותר שקיבלנו, ואנחנו צריכים להתחבר לשורשינו. יש

דינים לכל דבר, ואפשר לפתח ולהתאים אותם להיום. הייתי רוצה שנישען על המשפט העברי, היהודי, שהוא באמת רודף צדק, ולא על המשפט הבריטי, שעליו אנחנו נשענים"

לחשיבה על הנושא שהם רואים בו חזון משותף להצלת המדינה היהודית, אף ששניהם באים מעולמות שונים לחלוטין. למעשה ואך וברזני מייצגים את קצוות הרוב השותק בין מצפה רמון לתל אביב (כולל).

"חילוני לחלוטין אבל מאמין בקב"ה", מגדיר את עצמו ברזני, שמדבר בשפה דתית יותר מדתי קלסי. זה יותר מעשרים שנה שברזני פעיל בתעשיית הפרסום הישראלית, בהתחלה במשרדים הגדולים ולאחר מכן במשרד עצמאי משלו. בשנים האחרונות הוא בנה מותגים גדולים כמו קפה גרג, קווי לילה, מטבחי רגבה ועוד. "כל השנים האלה אני הולך במדינה ומתכוון לי הלב", הוא מספר.

מה הטריד אותך במדינה?

"שתרבות השקר השתלטה בתקשורת ובמוסדות השלטון. אני רואה הנדסת תודעה כבר עשרים שנה, וליבי נחמץ יותר ויותר עד שהגיעו פרעות תשפ"א, ושם אמרתי: אני לא יכול יותר לשבת בצד ולא לעשות כלום. אני אתן את החיים שלי כדי להציל את עתידם של ילדיי ושל ילדי ישראל."

"אני בן אדם של פתרונות לטווח הארוך. חושב אסטרטגית. דרך פורום קפה שפירא הגעתי למפגש שזים אלישב ואך. על שום פרויקט בחיי לא עבדתי כמו שעבדתי על הדבר הזה. זה עניין של חיים ומוות מבחינתי, של המדינה כמדינה וגם סכנה מוחשית לחיים שלנו."

למה דווקא כוח האיחוד עשוי לשנות את המשוואה כשגם ככה פועלים לא מעט ארגונים למען קידום ערכים יהודיים?

"אף אחד לא ניסה באמת לאחד את המחנה הלאומי, שהוא רוב המדינה", אומר ברזני. "אין גוף שמייצג את האינטרס הפשוט של רוב העם: מדינה יהודית. בעם שלנו אין בכלל ימין ושמאל, ובתודעה חילקו לנו את זה לשניים כחלק מהשפעה עולמית. אבל אני חושב שאת עם ישראל מעניינים דברים אחרים לגמרי, מדינת מופת מוסרית, למשל. כולם רוצים את זה. על שערי בית המשפט הישראלי כתוב כביכול 'אין צדק'. כשיש למישהו משפט עורך הדין אומר לנשפט 'אין צדק'. לראיה: רוב התיקים בישראל נגמרים בפשרות. פשרה פירושה חוסר צדק כלפי הנפגע."

"התורה היא המתנה הגדולה ביותר שקיבלנו, ואנחנו צריכים להתחבר לשורשינו. יש דינים לכל דבר, ואפשר לפתח ולהתאים אותם להיום. הייתי רוצה שנישען על המשפט העברי, היהודי, שהוא באמת רודף צדק, ולא על המשפט הבריטי, שעליו אנחנו נשענים."

"כל הסיפור הוא סיפור של אמונה. כל מי שמאמין, שיש לו שביל של אמונה, צריך להצטרף לפרויקט."

זה יקרה כי כולם רוצים. אתה שומע את הרוב מדבר ברחוב, בכל מקום. לכולם יש מיוחסים מאיך שהמדינה מתנהלת.

על זה שאנחנו לא מדינה יהודית שמכבדת את שורשיה ומורשתה."

בתל אביב כועסים עליך?

"כן. זה לא פשוט. אבל יש אידיאלים גדולים יותר ממערכות יחסים."

די ליואוש

שותפו של ברזני, כאמור, הוא איש החינוך אלישב ואך, אב לחמישה, בוגר מגלן וזים. "התודעתי בבחירות האחרונות למצב הזוי", הוא מספר כיצד עלה בו הרעיון. "איך ייתכן שמדינת ישראל הולכת למחוזות שלא רק שונים מדעת הרוב אלא הפוכים מדעת הרוב וממש הפוכים מהחזון היהודי והציוני בכלל? הדבר הכי חמור בעיניי היה שהציבור לא התקומם נגד זה."

ניסיתם לעשות משהו מחאתי קלסי, כמקובל?

"אספנו עשרות חברה, בוגרי צבא, הקמנו חמ"ל, ניסינו להניע הפגנות ולהשמיע קול, ולא הצלחנו לגייס הרבה אנשים. הגיעו אלפים בלבד למרות שמאות אלפים ומיליונים מסכימים איתנו. היו עצומות וכתבו על הסכנה. הציבור כציבור הזדהה, אבל רובו לא התגייס לעשייה."

"הבנתי באותו רגע שיש פה מצב כזה: אחרי הרבה שנים של עבודה של מובילי הגישה הפרוגרסיבית הציבור התייאש. הוא לא מאמין שהוא יכול לשנות את המצב. המקסימום שהוא מנסה לעשות זה להצביע בבחירות, אבל גם זה הולך ופוחת. גם המצב הפוליטי נהיה ערמומי יותר. אתה שם פתק, יוצא לך משהו אחר."

מייד אחרי הקמת הממשלה החליט ואך לקחת לידים את המושכות הרפויות. "הבנתי שאם תומכי טרור נמצאים בממשלה ומובילי הגישה הפרוגרסיבית מובילים בכל התחומים, מכאן אפשר לקחת אותנו לכל מקום."

ישראל חזרה לנצח

"התייעצתי עם פובליציסטים, חוקרים ומובילי דעת קהל, ונפל לי האסימון שמדובר בתהליך ארוך יותר שאחת מנקודות ההכרעה שלו הייתה בגוש קטיף, ששם מובילי דעת קהל אמרו שאחת המטרות העליונות של גירוש גוש קטיף היא לשבור את רוחו של הציבור הדתי-לאומי. לי אישית זה היה מאוד קשה. לשקם את האמון במערכות, באידיאל הציוני והלאומי, במעורבות, בצה"ל. והכי קשה: ביכולת להאמין שהאידיאל עוד יכול לנצח."

מייד אחרי האסימון הזה נפל לואך עוד אחד בקול רעש גדול. "הבנתי שמנסים לפלג אותנו ולקרוע אותנו למגזרים שונים, והמניע העמוק ביותר הוא לפרק אותנו ולהכריע את הרוח הגבוהה הזאת. לחתוך אותנו לחתיכות. 'הצל' ואנשיו הם קיצוניים, החרדים אנטי-מערכתיים, הדתיים ליברליים פוסט-מודרניים מעופרה ומגבעת שמואל, ומולם חרד"לים ונוער הגבעות ועוד. פלגים קטנים כביכול ולא חשובים. "ברגע שהוקמה הממשלה הבנתי שהדבר החשוב ביותר הוא לאסוף ולאחד את כל הפלגים בעם ישראל שמזדהים עם הנושא הפשוט של מדינה יהודית, כולל ריבונות מלאה, החיבור למסורת והגאווה בה. יש לנו רוב מוחלט לגבי הדברים האלה, ולכן חייבים להתאגד יחד

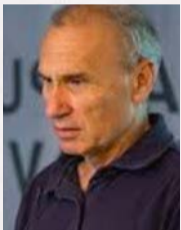

הרב חגי לונדין: "הצד המהותי החשוב הוא שצריך לקלוט שהרוב ינצח. הפסימיות היא תופעה שמראה

כמה יש כוח לתקשורת ולתרבות, אבל זה לא נכון. צריך לזכור שאנחנו הרוב והעתיד בידנו בזווית החינוכית, התרבותית, הדמוגרפית ובכל המקומות. ברגע יש ממשלה של תאונת דרכים זמנית, ואנחנו לא מתרגשים מהדבר הזה אלא מאחדים את התודעה הפנימית והמחאות החוץ-פרלמנטריות. החיבור והאהבה של עם ישראל ינצחו בסוף. אין לי שום ספק בדבר הזה"

גרשון בר כוכבא: "מתי שמעת מנהיג שדיבר על שליחות וגאולת ישראל? ללכת קוממיות לארצנו, זה הסיפור

ששכחנו. המטרה היא להחזיר את סדר העדיפויות ש'מדינה יהודית' בראשו"

ולהפוך לכוח שמצליח יחד לשנות את סדר היום במדינת ישראל. זאת הדרך היחידה."

מה עשיתם?

"עבדנו קשה מאוד. גייסנו קבוצה הטרוגנית מאוד שמורכבת מארגונים חרדיים בקצה אחד ועד אושיות רשת שאינן חובשות כיפה. רשימה חלקית: מני אסייג, אליהו עטיה, גבע ראפ, קרוליין גליק, ארז תדמור, גלי בת חורין ועוד רבים. ישבנו איתם למפגשים פרונטליים ארוכים, ואחר כך עיבדנו את התוכן רובי ואני."

"עבדנו על התוכנית 18 שעות ביממה במשך ארבעה חודשים. חיינו על חסכוניות כי אני יודע ומאמין ששני הדברים שיכריעו הם מסירות נפש ואחדות ישראל. אחרי ארבעה חודשי עבודה הוצאנו את הקונספט של משאלת עם. מצד אחד רעיון מאוד פשוט, ומצד שני הוא מאוד יומרני ליישום ומעורר תקווה בצורה בלתי רגילה."

"הקונספציה אומרת: יש פה צורך לאחד את כל הציבור במדינת ישראל ששייך למונחי היסוד של 'מדינה יהודית' לכדי מקשה אחת."

מה עושים בכל הכוח הזה?

"אנחנו מבינים שהדרך להגיע לציבור היא באמצעות הרשתות. פתחנו דף פייסבוק שבו כולם שותפים, לא עוקבים. זאת ההתחלה. מי שיש לו תחושה שמדינת ישראל מאבדת את הכיוון, שיצטרף."

"אנחנו הולכים להיות קבוצה אחת גדולה ומגוונת שתוכל ליצור קמפיילים ענקיים שישנו את השיח במדינת ישראל. קמפיילים כמו החזרת המשילות, רפורמה במערכת המשפט, הוקעת תומכי הטרור מהממשלה, החזרת הגאווה הלאומית ותודעת הניצחון לעם ישראל והחזרת המונח מדינה יהודית לשיח בלי להתבייש ובהרבה גאווה. כל זה בלי התלהמות ומרירות, כמו בן, אלא בביטחון ובשלווה. כי הרוב טוב והרוב קובע."

"בשלב הזה יהיו בע"ה פעולות אקטיביות שיעצימו את הגאווה הלאומית, שייטנו תחושה של העצמה. אירועים של כסף שימלאו אותנו בתחושת ניצחון."

גלה לנו.

"אירוע בנגב בשיתוף הציבור, שבירת שיא גינס של הדגל הגדול בעולם, שמונים דונם של דגל. אירוע של יומיים, דוכנים ואומנים. זה יהיה דווקא בנגב כדי להגיד

אלישב ואך:

"עבדנו על התוכנית 18 שעות ביממה במשך ארבעה חודשים. חיינו על חסכוניות כי אני יודע ומאמין

ששני הדברים שיכריעו הם מסירות נפש ואחדות ישראל. אחרי ארבעה חודשי עבודה הוצאנו את הקונספט של משאלת עם. מצד אחד רעיון מאוד פשוט, ומצד שני הוא מאוד יומרני ליישום ומעורר תקווה. הקונספציה אומרת: יש פה צורך לאחד את כל הציבור במדינת ישראל ששייך למונחי היסוד של 'מדינה יהודית' לכדי מקשה אחת"

את הדברים שאנחנו רוצים כמו משילות בנגב. "הקבוצה הזאת תניע לחץ פוליטי ואלקטורלי. תיצור לחץ על מדינת ישראל, על פוליטיקאים, על מובילי דעת קהל. במספרים הרוב היהודי כולל עשרות רבות של מנדטים, ואי אפשר להתעלם מזה. יש לנו חד-משמעית כוח ופיתרון."

סבנה מסוג חדש: תודעה

"המזים הזה חשוב ביותר", אומר מני אסייג, מתומכי משאלת עם. "הכוח נמצא בידי העם, וכרגע אנחנו נשלטים על ידי מיעוט עוין. הממשלה הנוכחית והפרוגרסיבים שמנהלים אותה הם בעלי השפעה בתרבות ובפוליטיקה, אבל העם היושב בציון סולד לגמרי מהממשלה הזאת, שמבוקר עד לילה רק מנסה לקעקע את היהדות ולנתק אותה מהמדינה."

העם עושה את שלו בסופו של דבר ושומר מסורת, לא?

"גם בארצות הברית היהודים עושים את שלהם, גם בגלות עשינו את זה. אבל יש לנו מדינה יהודית סוף סוף, ולא צריך להסתפק בתוכן אלא לנקוט קו שיוביל את המדינה למדינה יהודית ולא לעוד מדינה בגלות ומדינת כל אזרחיה, כפי שמתכננים לנו החברה הפרוגרסיביים. נעשה כל מה שאפשר כדי לעזור למשאלת עם. כל השנים היו סיכונים ביטחוניים במדינה, אבל סבנה להרס המדינה היהודית זה איום שלא זוכרים כמוהו והמדינה לא ידעה מעולם. בן-גוריון וגולדה, למרות שלא היו דתיים, הבינו מה זה סטטוס-קוו. היום לא מבינים מה זה סטטוס-קוו למרות העם המסורתי. יש גם המון חילונים שמודאגים מעתיד המדינה היהודית כי חשוב להם שאופי המדינה ישאר יהודי."

רבין רצה מדינה יהודית

"אנחנו נמצאים במצב שבו יש פער בלתי נתפס בין רוב הציבור הלאומי והמסורתי ובין האליטות שתפסו את השלטון בדרך לא דרך", אומר הרב חגי לונדין, מהוגי הדרך של משאלת עם. "כעת יש תחושה שהציבור הלאומי והמסורתי הוא מיעוט. שכל ארגון ואישיות תקשורתית עובדים לעצמם. המטרה כאן היא להצביע על הפער בין הציבור לשלטון."

האם לדעת הרב יש סיכוי?

"הצד המהותי החשוב הוא שצריך לקלוט שהרוב ינצח. הפסימיות היא תופעה שמראה כמה יש כוח לתקשורת ולתרבות, אבל זה לא נכון. צריך לזכור שאנחנו הרוב והעתיד בידנו בזווית החינוכית, התרבותית, הדמוגרפית ובכל המקומות."

"כרגע יש ממשלה של תאונת דרכים זמנית, ואנחנו לא מתרגשים מהדבר הזה אלא מאחדים את התודעה הפנימית והמחאות החוץ-פרלמנטריות. הציבור

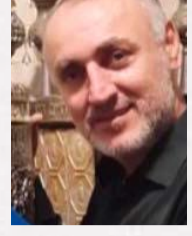
והאהבה של עם ישראל ינצחו בסוף. אין לי שום ספק בדבר הזה."

"ב-1976 רבין היה ראש הממשלה", אומר גרשון בר כוכבא, מצוות ההיגוי של משאלת עם. "הערבים עשו מהומות על הפקעת קרקעות, ורבין בזמנו הקים ועדה שתפקידה לדאוג לזכויות הערבים, אבל במדינה יהודית, את זה הוא הדגיש. נקודה."

"לפני שניגשים ליישום נתינת הזכויות לאחרים צריך לזכור: אנחנו מדינה יהודית. זה היה המצפן של רבין. כעת בית המשפט העליון לא שם למצפן את היותה של מדינת ישראל מדינה יהודית, וזה מתבטא בהמון דברים שמקימי המדינה כמו בן-גוריון לא שיערו. הרי כל ייחודה וייעודה של המדינה הוא שהיא יהודית. יש פה תכלית-

מני אסייג: "נעשה

כל מה שאפשר כדי לעזור למשאלת עם. כל השנים היו סיכונים ביטחוניים במדינה, אבל

סבנה להרס המדינה היהודית זה איום שלא זוכרים כמוהו והמדינה לא ידעה מעולם"

על, ואת זה קצת שכחנו.

"בן-גוריון לא רצה חוקה כי הוא ידע שאם יגיד שהמדינה שוויונית, היא לא תהיה יהודית. זאת מהות המדינה בלי קשר למספר היהודים שבה. אחרת אין לנו

תכלית.

"מתי שמעת מנהיג שדיבר על שליחות וגאולת ישראל? ללכת קוממיות לארצנו, זה הסיפור ששכחנו. המטרה היא להחזיר את סדר העדיפויות ש'מדינה יהודית' בראשו.

"זה מעבר לשיקולים כלכליים. המטרה נעלה יותר מהמדינה. המדינה היא כלי, ואם אתה לוקח את המדינה והופך אותה לשלטון חוק בלי ייעודה היומיומי של מדינה יהודית, אתה לא ממלא את ייעודה ואת השליחות של הדורות הקודמים ששאפו למדינה יהודית."

להצטרפות חפשו משאלת עם בפייסבוק: www.facebook.com/misheletam

10.10.21 | מרחשוון תשפ"ב

96

יתומים בהזמנה:
מדינת ישראל מעודדת הולדה מחוץ לנישואים

68

מאחורי הצללים:
מי אתם, נערי האוצר?

60

חס ענאם כמה אנחנו משלמים לו?

16

"הממשלה הזאת לא רעה לחרדים, היא רעה למסורתיים"
חבר הכנסת משה גפני בריאיון מיוחד

LIBER MONEY

נך השתלט שר האוצר אביגדור ליברמן על תקציב המדינה (26)

פרופ' אבי שמחון • ארז צדוק • אוהד הלחמי • אילן בומבך • רן בר-יושפט • עמית הלוי • תמיר דורטל • מיכאל תבור • דני זקן • אברום תומר

בטורי פרשנות על התקציב